

ת"פ 37928/01/18 - מדינת ישראל נגד אליה מנצור

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 37928-01-18 מדינת ישראל נ' מנצור

בפני כבוד השופט ארנון איתן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אליה מנצור

הנאשם

גזר דין

כתב האישום ומהלך הדין:

1. ביום 19.11.20 הורשע הנאשם, בהתאם להודאתו, במסגרת הסדר טעון בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. עפ"י המתואר בכתב האישום ביום 17.1.17 בשעה 14:42 או בסמוך, נהג הנאשם ברכב מסוג הונדה מספר 46-172-17 ברחובות ביתר עילית מצדו הימני של אוטובוס. בשלב מסוים חסם האוטובוס את רכבו של הנאשם ובתגובה הוציא הנאשם את ידו מהרכב וסימן בידו תנועה מגונה כלפי נהג האוטובוס, אשר השיב לו בתנועה דומה. הנאשם החל לקלל את נהג האוטובוס, אמר לו שהוא "בן זונה" ו"ערבי זבל". הנהג השיב לנאשם שיסתום את פיו ושהוא זבל ושיהרוג אותו. בהמשך ירד הנאשם מרכבו ועלה לאוטובוס, אחז בידו במקל שמצא באוטובוס, הרים את המקל באוויר ובידו האחרת אחז ביד הנאשם. לאחר מכן היכה הנאשם את המתלונן בראשו, באמצעות טלפון נייד שאחז בידו, וברח.
3. סוכם בין הצדדים כי בשלב ראשון -תיקבע אשמתו של הנאשם, והנאשם יופנה לתסקיר שירות המבחן. המאשימה הוסיפה, כי בכפוף לתסקיר חיובי שיכלול נטילת אחריות, העדר פתיחת תיקים חדשים, תעתור היא לסיים את התיק באי-הרשעה, צו של"צ וצו מבחן, ככל שיומלץ על כך.

ראיות ההגנה:

4. מטעם הנאשם הוגשו מסמכים רפואיים המעידים על מצבו הרפואי של הנאשם לאחר תאונת דרכים שעבר, הכולל ניתוח אורתופדי מורכב.

תסקיר שירות המבחן:

5. ביום 7.7.21 הוגש תסקיר שירות המבחן. אביא מתוכנו בתמצית.

6. בתסקיר תואר הנאשם כבן 24, נשוי ואב לפעוט בן שנתיים. הנאשם בוגר 8 שנות לימוד, ונכון ליום זה עובד בחנות ולומד בכולל באופן חלקי. הנאשם בן לחברה החרדית ואחד מ-11 ילדים. הוריו תוארו כדמויות חיוביות ומשפחתו כמשפחה נורמטיבית. הנאשם תיאר קשיי לימוד לאור הפסקת הטיפול התרופתי בריטלין, והוא נשר מלימודים בגיל 13. בתקופה זו החל להתרחק מהדת ולעבוד במשרות זמניות. הוא חבר לנוער שוליים, החל לפתח תלות בסמים ואלכוהול והמפנה בחייו חל כאשר בגיל 19 איבד את אחד מחבריו אשר טבע בכינרת. בעקבות כך החל תהליך של התחזקות דתית, הוא השתלב בחסידות ברסלב ונישא לבת זוגו בגיל 21. הנאשם לא גויס לצבא לאור מעורבותו כנער בפלילים. בנוסף הוא סובל מ-20% נכות עקב תאונה שעבר ומכאבים כרוניים. בעקבות הכאבים הוא עושה שימוש בקנאביס רפואי, ואכן 4 בדיקות שתן שמסר בשירות המבחן נמצאות חיוביות להימצאות שרידי סם.

7. בהתייחסו לעבירה נשוא ההליך מסר הנאשם כי הוא פעל מתוך תחושת פגיעות והשפלה ולא מתוך מניע גזעני. שירות המבחן התרשם מכך שהפגיעה הייתה בדימוי הגברי של הנאשם וכי הוא פעל לצורך השבת ערכו העצמי שנפגע תוך שעשה שימוש בדפוסי עבר שסיגל לעצמו. התרשמות שירות המבחן הייתה מהבנה ראשונית של הנאשם את הפסול במעשיו וכי ביכולתו להימנע מתגובות דומות בעתיד. עם זאת הנאשם שלל מעורבות טיפולית.

8. בגורמי הסיכון ציין שירות המבחן קושי מסוים של הנאשם להתמודד עם נושאים מורכבים והתמודדויות בחייו. עוד תואר הקושי של הנאשם להסתגל למערכות חינוכיות, וכן קושי בהצבת גבולות פנימיים במצבי דחק. הנאשם עלול לפעול באופן כוחני כאשר דימוי העצמי נפגע. עוד צוין השימוש התדיר בסמים. מצד שני תואר בגורמי הסיכוי ניהול אורח חיים נורמטיבי בדרך כלל, ורצון כנה להימנע מהתנהגות עוברת חוק. הנאשם נטל אחריות למעשה ומבין את הפסול במעשיו ומסוגל לבחון דרכי פעולה חלופיות. גם אשתו ובנו מהווים עבורו גורמי תמיכה ושיקום באופן שיכול למנוע את הישנות העבירות. להערכת שירות המבחן, בשים לב לנתונים אלו, הסיכון להישנות עבירות אלימות הינו בינוני.

9. שירות המבחן ציין שלאור ממצאי שימוש בסמים לא ניתן לשלב את הנאשם במסגרת צו שירות לתועלת הציבור, וכן לא ניתן לבוא בהמלצה שיקומית נוכח סירובו להשתלב בטיפול. בנסיבות אלו גם לא ניתן להמליץ על ביטול ההרשעה. בשים לב לאמור מצא שירות המבחן להמליץ על מאסר קצר שירוצה על דרך עבודות השירות.

תמצית טיעוני הצדדים:

10. בטיעוניה לעונש ציינה המאשימה, כי במעשיו פגע הנאשם בגופו של המתלונן ובשמירה על שלטון החוק. מתחם העונש נע בין מאסר מותנה ועד מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות. מתסקיר שירות המבחן עולה שהנאשם מתקשה בהצבת גבולות פנימיים. ובקבלת מורא וסמכות. הנאשם סירב להשתתף בטיפול ושירות המבחן העריך את המסוכנות להישנות העבירה כבינונית. בנסיבות האלה עתרה המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר למשך חודש שיכול וירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה משמעותי ופיצוי.

11. בטיעוניה לעונש ציין הסנגור שהנאשם עושה שימוש בסמים עקב פציעתו בתאונת דרכים, וכי הוא מצוי בהליכי קבלת רישיון לקנאביס רפואי. עוד ציין הסנגור את חלופי הזמן מאז האירוע, כחמש שנים, כאשר נכון להיום

הנאשם נשוי ואב לשני ילדים. הסנגור טען שהנאשם נטל אחריות למעשה. עוד טען שהנאשם סובל מכאבים חזקים ביותר עקב התאונה שעבר, וכי ההליך המשפטי מקשה עליו להמשיך את חייו.

12. באשר למסוכנות שנקבעה ביחס לנאשם ציין הסנגור שכנגד הנאשם לא נפתחו הליכים נוספים באופן המעיד על היעדר מסוכנות. לטענתו, הרשעת הנאשם בדיון תוביל לפגיעה משמעותית בנאשם, בשים לב לגילו הצעיר ולכן שהוא מפרנס יחיד, ועל כן יש לבטל את הרשעתו ולהחתימו על התחייבות בלבד.

13. בתום הדברים ביקש הנאשם לציין שהוא פעל כפי שהורה לו שירות המבחן, מסר דגימות שתן, הפסיד עבודה לצורך מפגשים בשירות המבחן, וכי כיום הוא מבקש את התחשבות בית המשפט לאור היותו אב ל-2 פעוטות ומפרנס יחיד של משפחתו.

סוגיית ההרשעה:

14. אף שהסדר הטעון כלל אפשרות לסיום ההליך בדרך של אי-הרשעה, הרי שנוכח התנאים שהתוו בעת הצגת הסדר הטעון, יש לקבוע כי המקרה דנו, אינו נופל בגדר אותם חריגים, ויש להרשיע את הנאשם בשלב זה, בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. אדגיש, כי נדרש אני לדון גם בכך, זאת משום עתירת ההגנה לסיים את ההליך בחתימה על התחייבות בלבד.

15. כאמור, הכלל במשפט הפלילי קובע כי נאשם שהוכחה אשמתו ונקבע כי ביצע עבירה, יורשע בדיון ויישא בעונשו. הימנעות מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שנקבעו שהתוו בפסיקת בית המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדיון לחומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 גדעון רומנו נגד מדינת ישראל (מיום 21.8.85)). בפסק הדין המנחה בעניין זה: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (337/3), נקבעו שני תנאים מצטברים, המאפשרים להימנע מהרשעה ביחס לנאשם שנקבע לגביו כי ביצע עבירה. "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים...".

16. מספר טעמים עומדים בבסיס מסקנה זו. הטעם הראשון נעוץ בהעדר הוכחה בדבר פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, אף שסוג העבירה מאפשר לסיים את ההליך בדרך זו. השני, שימושו של הנאשם בסם, אף עתה, זאת בהתאם לבדיקות השתן שמסר, ובהתאם העדר יכולת מצד שירות המבחן להמליץ על ענישה שיקומית אלא כזו שתרוצה בדרך של עבודת שירות. שלישית, התרשמות שירות המבחן, כי הנאשם מצוי בשלב ראשוני של הבנת מעשיו, והוא שולל את האפשרות לקבלת טיפול. בנוסף, ולהתרשמותם קיימת רמת סיכון מסוימת להישנות עבירות בתחום האלימות. בנוסף, שירות המבחן אינו ממליץ על ביטול ההרשעה.

17. בנסיבות אותן ציינתי לעיל, לא אוכל כאמור לקבוע כי זהו אחד מאותם מקרים מיוחדים הראויים להימנות בין היוצאים מן הכלל אשר בהם תימנע ההרשעה.

18. מתחם העונש ההולם:

19. בבואו לגזור את עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש הראוי לאורו של עקרון ההלימה,

בו משוקלל הערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת (תיקון 113 לחוק העונשין, סעיף 40 לחוק).

20. מעשי הנאשם פגעו בערך החברתי של זכותו האינהרנטית של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו, זאת בייחוד בשים לב למעמדו של המתלונן המשמש כנהג אוטובוס. עוד פגע הנאשם בביטחון משתמשי הדרך ובשמירה על שלטון החוק.

21. בחינת מקרים דומים לצורך קביעת מתחם העונש מלמד שהמתחם הנוגע לעבירה בה הורשע הנאשם נע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר.

ראו: רע"פ 10232/17 **ראובן נ' מדינת ישראל** (נבו, 14.3.2018) בו אושר גז"ד הקובע שמתחם העונש בגין עבירות תקיפה סתם נע בין מאסר מותנה ל- 9 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הוטל עונש מאסר מותנה.

בת"פ 2488/01 **מדינת ישראל נ' פוזילב רוטשילד** (נבו, 21.06.2004), בנסיבות זהות כמעט לנסיבות המקרה שלפני (תקיפת נהג אוטובוס בסטירות ועוד) הוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 3 חודשים והופעל מאסר מותנה כך שסה"כ ירצה הנאשם 10 חודשי מאסר ושבוועיים לצד ענישה מותנית.

בבחינת מקרים דומים בהם הורשע הנאשם בעבירת תקיפת סתם על רקע תגרה בכביש ניכר כי הענישה הינה לרוב בדרך של גזירת עונש מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות. ראו:

בת"פ 33698-10-16 **מדינת ישראל נ' סולומון מסלה** (נבו, 14.02.2019) הוטל עונש מאסר למשך 45 ימים וערעור על גזה"ד נדחה.

בת"פ 15900-02-10 **מדינת ישראל נ' שי ביטון** (נבו, 13.07.2011) הוטלו על הנאשם שני חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

בת"פ 4945-02-14 **מדינת ישראל נ' אליהו** (נבו, 18.10.2015) הוטל על הנאשם עונש של חודשיים מאסר בעבודות שירות.

24. בסעיף 40ט לחוק העונשין פורטו שיקולים שיש בהם להשפיע על קביעת מתחם העונש ההולם את אירוע העבירה הנדון. בין היתר צוינו שיקולים אלו: הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו, יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה.

25. במקרה דנן, נטל הנאשם מקל תוך שהתכוון להכות בו את המתלונן, ולבסוף הכה בו באמצעות טלפון נייד. שעה שהמדובר בנהג אוטובוס יש לייחס למקרה- חומרה יתרה- בהיות המתלונן מעין עובד ציבור, אשר יש אינטרס ציבורי משמעותי יותר להגן של שלמות גופו וכבודו. מאידך, אין להתעלם מכך שהמתלונן גם כן לא בחל באמצעים. המתלונן צעק לעבר הנאשם, החווה כלפיו תנועה מגונה, קילל ואיים בהריגתו.

26. בשים לב לנתונים האמורים אני קובע שמתחם העונש במקרה שלפני הינו החל ממאסר מותנה לצד ענישה נלווית ועד מאסר קצר, למשך מספר חודשים, שיכול וירוצה על דרך עבודות השירות.

27. העונש המתאים לנאשם:

28. לאחר קביעת מתחם הענישה יש לקבוע את עונשו של הנאשם שלפני בטווח הענישה שנקבע. במסגרת קביעה זו ישקול בית שיקולים אישיים הנוגעים לנאשם כגון מצבו האישי, שיקולי שיקום, קבלת אחריות על מעשיו ועוד. בפסיקה נקבע כי במסגרת קביעה זו רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ועליו לשקול את נסיבותיו האישיות של הנאשם, כמו גם נסיבות אחרות ככל שמצא שהן רלוונטיות. עוד יתחשב בית המשפט במסגרת שיקולים אלו בשיקולי ההרתעה, ובכללם הרתעת הרבים.

א. הנאשם כבן 24, אב לשתי פעוטות, סובל מנכות ומכאבים כרוניים עקב תאונת דרכים ומפרנס יחיד למשפחתו. הנאשם מגלה כוחות חיוביים לתפקוד נורמטיבי ותקין עת הוא עובד ולומד במקביל חרף הכאבים הכרוניים מהם הוא סובל.

ב. שירות המבחן התרשם מהבנה של הנאשם ומהפנמה של חומרת המעשים.

ג. מאז המקרה חלפו כמעט 5 שנים בהן לא הוגשו תיקים נוספים כנגד הנאשם, נתון המעיד על מעידה אחת, שאינה מאפיינת את דרך התנהלותו של הנאשם, נתון המשתלב גם עמדת שרות המבחן, לכך שהנאשם מנהל על דרך הכלל אורח חיים נורמטיבי, ומבטא רצון להימנע מהתנהגות עוברת חוק.

ד. חרף העובדה שנקבעה מסוכנות בינונית להישנות עבירות אלימות, חלוף הזמן מעיד אף הוא כי רמת המסוכנות שנקבעה פחתה. אף לדעת שרות המבחן, משפחתו של הנאשם מהווה עבורו גורם תמיכה משמעותי, ומניעה אותו לניהול אורח חיים יציב. היא גם מהווה, כך להתרשמותם, גורם סיכוי לשיקום והימנעות מהתנהגות עוברת חוק.

ה. הנאשם הינו מפרנס יחיד למשפחתו, כך שלהטלת עונש מאסר -אף על דרך עבודות השירות -יכול ויפגע בתא המשפחתי כולו.

29. נוכח טעמים אלו ראיתי לגזור את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. הנאשם יורשע בדיון.

ב. מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור את העבירה בה הורשע.

ג. פיצוי למתלון בסך של 4000 ₪ אשר יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 3.3.2022. הפיצוי יועבר למתלון באמצעות מזכירות בית המשפט.

ד. התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא יעבור משך שלוש שנים מהיום על העבירה בה הורשע.

30. המזכירות תשלח העתק ההחלטה לשרות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' כסלו תשפ"ב, 11 נובמבר 2021, במעמד המאשימה, הנאשם ובא כוחו.